

Gülnihal 16 yaşında, doğuştan topal, oldukça kilolu, siyah uzun saçlı, ela gözlü, yüzünün çeşitli yerlerine dağılmış kocaman ergenlik sivilceleri olan bir genç kızdı. Lise birinci sınıf öğrencisiydi ve ailesinin tek çocuğuydu. Gülnihal engelli olması nedeniyle kendisinden utanıyor, etrafındaki tüm insanlardan adeta kaçıyor. Edebiyata aşırı derecede ilgi duyuyordu, Türk ve Dünya edebiyatından birçok usta kalemin edebiyatına hayrandı. Genç kız hayatla ilgili tecrübelerini, düşüncelerini günlük şeklinde tuttuğu defterine dökerdi.

Sabahın erken saatleri Gülnihal uyandı, okula gitmek için hazırlandı. Anne Zeliha Hanım kahvaltı masasını hazırladı. Baba Refik Bey her zamanki gibi televizyon karşısındaydı. Kahvaltı hazır olunca Zeliha Hanım önce eşi Refik Bey'e daha sonra da kızı Gülnihal'e seslendi. Hep birlikte masaya oturdular ailecek kahvaltılarını yaptılar, Gülnihal kısık bir ses tonuyla annesine "eline sağlık" dedi ve masadan kalktı daha sonra okula gitmek üzere yola koyuldu. Okuluyla evi arasında yarım saate yakın bir mesafe vardı. Bir süre sonra okuluna ulaştı. Aksayan ayağıyla koşa koşa sınıfa girdi, hiç kimseyle göz göze gelmeden, en arkada olan sırasına oturdu. Derslerini sessiz bir şekilde dinledi, notlarını aldı. Gülnihal tenefüslerde hiç kimseyle konuşmaz, evden getirdiği romanlara, hikayelere gömülür, kendini sınıftan, arkadaşlarından soyutlar böylece kimseyle ilgilenmiyor izlenimi yaratırdı. Kitapları arkadaşlarından kaçış yolu olarak görürdü. Bugün de yine aynı şekilde davrandı. Tenefüslerde evden getirdiği romanını okudu. Aslında bunu yaptığı zaman bir nevi kendini gerçek dünyadan ve zamandan uzaklaşmış hissediyordu. Gülnihal'in okuldan çıkış vakti geldi her zamanki gibi vakitlice evine döndü. Eve döndüğünde ona kapıyı anne Zeliha Hanım açtı. Zeliha Hanım sürekli ev işi yapar, üzerindeki mutfak önlüğünü bir dakika olsun çıkarmazdı. Kadıncağыз yıllardır kocasının zulmüne güç bela katlanmış sıkıntıdan iğne ipliğe dönmüştü. Çelimsiz incecik hali, içe batık siyah gözleri, bembeyaz saçları ile yaşayan ölüden farksızdı. Kocasından çok çekindiği için zorunlu bir hal olmadıkça dışarı da çıkmazdı. Kocasının sözünden dışarı çıkmaya hakkı da yoktu zaten doğduğu, büyüdüğü yerde böyle öğrenmişti çünkü...

Gülnihal içeri girdi, annesine gösterdiği ufak bir tebessümden sonra doğruca odasına geçti, üzerini değiştirdi; her zamanki gibi bol pantolon ve bol siyah bir tişört giyindi. Saçlarında daima örülü tutardı. Saat henüz geç olmamasına rağmen odasının perdelerini çekti. Yemek hazır olana kadar odasında oturdu. Kitap okumaya daldı, kısa bir süre sonra annesi Gülnihal'e seslendi, "yemeğin hazır olduğunu" söyledi. Aile her zaman olduğu gibi akşam yemeği için masada buluştu, sessiz bir şekilde yemeklerini yedi ve aynı sessizlikle masadan kalktı. Gülnihal annesinin masayı toplamasına yardımcı olmadan doğruca odasına geçti. Kitapçıdan en son aldığı adlı şiir kitabını okumaya başladı ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Ertesi gün; sabah saatleri gün açmaya başladı; Gülnihal erkenden uyandı. Her zamanki gibi güneşlikleri yarıdan az olmak suretiyle açtı, okul formalarını ağır ağır giyindi. İçine zor bela girdiği bu okul formalarını her gün giyinmek ona işkence gibi geliyordu. Nihayet evden çıkmak için hazırlandı. Baba Refik Bey sabah erkenden uyanmış, gazetesi elinde televizyon karşısına geçmişti. Kalın çerçeveli gözlükleri gözünde bir yandan gazetesini okuyor arada bir de televizyona bakıyordu. Refik Bey tıknazca, karısının aksine iri yapılı, yuvarlak yüzlü, saçları dökülmüş, bıyıklı, esmer tenli oldukça sert ve kaba yaratılışlı bir insandı. Eşi Zeliha Hanım ve Gülnihal ondan kati suretle çok korkarlardı... Anne Zeliha Hanım her zaman ki yerinde; mutfaktaydı. Gülnihal'in canı bu sabah kahvaltı yapmak istemedi. Zeliha Hanım kahvaltı masasını hazırlamak için mutfakla salon arasında koşuştururken, bu sırada Gülnihal annesinin yanına gitti ve hiç alışık olmadığı bir şekilde öptü; "acelesi olduğunu, kahvaltı yapamayacağını" söyledi. Anne Zeliha Hanım bu duruma bir anlam veremedi. Gülnihal okula gitmek üzere yola koyuldu. Okula geldiğinde; okul giriş kapısının önünde, arkadaşlarıyla karşılaştı. Kendine engel olamayarak, hiç sergilemediği bir tavırla arkadaşlarına gülerek arkadaşlarına selam verdi.

Fakat arkadaşlarından hiç beklemediği belki de bekleyipte bir türlü görmek istemeceği bir tepkiyle karşılaştı; arkadaşları Gülnihal'in selamına alay ederek, "sanada merhaba topalgül" diyerek yanıt verdiler.

Genç kız fena halde bozuldu, başından aşağı kaynar su dökülmüşçesine yüzü kıpkırmızı kesildi. Dersi başlamak üzereydi, hemen sınıfa koştu, sırasına oturdu. İlk dersi edebiyattı. Edebiyat Öğretmenleri Selin Hanım güler yüzlü, sevecen, sıcacık bir insandı. Bu dersinde öğrencilerinden hayata dair birer kompozisyon yazmalarını istedi. Gülnihal yazmakla yazmamak arasında gidip geldi; yaşadığı bunca üzüntünün üzerine biraz önce yaşadıkları da tuz biber olmuştu. Bir an için onun gözünde her şey anlamını yitirmişti. Kalem eline aldı, aklından geçen o an için öğretmenin verdiği ödevi yerine getirmek değildi. Sadece aklına gelenleri, hayatın bir insana ailesi, çevresi tarafından nasıl zindan edilebileceğini, eziklik, ve bıkkınlık içinde geçen on altı yılın küçücük bir yürekte bıraktığı karanlık izleri anlattı. Bugüne kadar kendine bile itiraf edemediği birçok şeyi yazmıştı bu yazıya. Ders sonunda Selin Öğretmen kağıtları toplarken gözü Gülnihal' in üzgün yüzüne takıldı, nedenini sormadı. Ondaki sonraki dersleri de hızla geçti Gülnihal'in, okuldan çıktı eve gitmek için yola koyuldu. Evine giden yol üzerinde bir çocuk parkı vardı. Genç kız canı bu kadar sıkıncan eve gitmek istemedi. Parkta boş bir banka oturdu. Uzun uzun etrafını izledi ve derin düşüncelere daldı. Parkta erkek arkadaşlarıyla gezen yaşlılarına, kıskanç bakışlarla, gıpta ederek baktı. Birde kendine baktı gizli bir siyah perde arkasından; bu haliyle ne bir erkeği ne bir genç kıyı andırıyordu. Ruhunda tamir edilemez yaralar hissetti. Hafif ağlamaklı oldu, gözleri nemlendi. Neydi onu insan gibi yaşamaktan alıkoyan? Engeli mi? Yoksa aynada bile bakmaktan çekindiği iri, hantal vücudu mu? Bu düşünceler arasında kısa bir süre daha etrafını izledi. Biraz sonra saatin epeyce ilerlemiş olduğunu fark etti. Oturduğu yerden hemen kalktı ve koşar adım evine ulaşmaya çalıştı. Kapının önüne geldiğinde, kapıyı baba Refik Bey açtı. Sinirli olduğu her halinden belliydi. Genç kız eve girdi. Refik Bey Gülnihal'e "niçin geç kaldın" diye sordu , yanıt alamayınca aynı soruyu tekrarladı, Gülnihal'in korku dolu gözlerinde yine cevap yoktu. Refik Bey sorusuna yine yanıt alamayınca iyice sinirlendi. Gülnihal'i kolundan tutup sarstı, o anda ağzından çok ağır sözler döküldü. "Sersem topal, işe yaramaz seni"

Anne Zeliha Hanım mutfaktan sesi duymaz koştu. Kızını kızgın babanın elinden zor aldı. Gülnihal duyduğu bu kelimeler karşısında dayanamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Bütün gece üzüntüsünden uyuyamadı. Babasının topal olduğu için kendisinden utandığını biliyordu ama bu denli nefret ettiğinden haberi yoktu. Ertesi gün okula gitmedi onu devam eden birkaç günde. Bu süre zarfında odasından hiç çıkmadı. Kitap okudu, müzik dinledi, pencereden insanları izledi. Çaresiz kendini kısa sürede toparladı ve okula gitmesi gerektiğine karar verdi. Ertesi gün sabahın erken saatlerinde uyandı, hazırlıklarını yaptı, okula gitmek için sessizce evden çıktı.Yavaş adımlarla okuluna ulaştı, ilk dersi edebiyattı, derse geç kalmıştı, kapıyı çaldı duyduğu "gir" sesiyle sınıfa girdi. Öğretmeninden özür diledi. Aksayan ayağıyla yürüdü ve sırasına oturdu. Öğretmeni Selin Hanım Gülnihal'den dersten sonra, teneffüste yanına gelmesini istedi. Herkes meraklı gözlerle dönerek Gülnihal'e baktı, Gülnihal ise duruma aldırış etmedi; derse geç kaldığı için öğretmeninden azar işteceğini düşündü. Teneffüs zili çaldı. Gülnihal öğretmeni Selin Hanım'ın yanına gitti. Öğretmeni Gülnihal'e "derste yazdığı kompozisyonu çok beğendiğini, ifade yeteneğini güçlü bulduğunu" söyledi, bir kompozisyon yarışmasının varlığını haber verdi ve "bu yarışmaya muhakkak katılması gerektiğini" söyledi. Gülnihal öğretmeninden duyduğu bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi. Karanlık dünyasına bir umut ışığı doğmuştu sanki; genç kız kısacık yaşamında övgü denen şeyin tadına hiç bakmamıştı, bu durum onun için bir ilki temsil ediyordu. Öğretmenin verdiği yarışma şartlarını içeren kağıdı aldı ve hiç bir şey söylemeden öğretmenin yanından ayrıldı, derslerinin bitmesini büyük bir heyecanla bekledi ve dersleri bittiğinde gülen gözlerle okuldan çıktı. Gülnihal sevincinden yolda anlamsız bir şekilde

kahkahalar atarak , koşarak nihayet evine ulaştı. Eve geldiğinde kapıyı kendisine annesi açtı. Annesini öptü ve eve girer girmez hemen odasına geçti. Kitaplığından daha önce yazdığı yazıları çıkardı, yatağına oturdu, ve yazılarının hepsini gözden geçirdi, önce bu yazılardan birisiyle yarışmaya katılmayı düşündü daha sonra vazgeçti. Bütün gece uyumadı ortaya kendisinin de çok beğendiği müthiş bir yazı çıkarttı. Ertesi gün okula gitmek için büyük bir heyecanla uyandı, üzerini giyindi, mutlu bir şekilde salona geçti. Zeliha Hanım kahvaltı masasını hazırlamış, eşiyile kahvaltıya başlamıştı. Gülnihal masaya oturdu. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. Baba Refik Bey eşine haberlerde izlediği olaylardan, ülkenin sorunlarından dem vuruyordu. Zeliha Hanım ise eşinin anlattıklarını anlar anlamaz dinliyormuş havası vermek için kafasını bir aşağı bir yukarı sallıyordu. Gülnihal kahvaltıda alelacele bir şeyler atıştırdı, okula gitmek için hemen ayaklandı. Kahvaltı masasından kalktı gidişini bildirmek istercesine “afiyet olsun” dedi. Sevincinden içi içine sığmıyordu. Evden çıktı, koşa koşa, uçar adımlarla okuluna ulaştı. Öğretmenler odasında Selin Hanım’ı buldu. Yazıyı büyük bir heyecan ve sevinç içerisinde kendisine verdi, öğretmeni yazıyı dikkatle okudu ve beğendiğini belirtti. Ama yinede yarışmaya çok fazla katılım olduğunu bu nedenle fazla umutlanmaması gerektiğini söyledi. Öğretmen Selin Hanım yazıyı yarışma adresine ulaştırılmak üzere postaya verdi. Gülnihal için günler geçmek bilmedi. Bu yarışma Gülnihal’in kendini ispatlaması için büyük bir fırsattı; bunun bilincindeydi. Çok fazla zaman geçmeden yarışma sonuçları açıklandı, Gülnihal yarışmayı kazandığının heberini evde telefonla aldı. Anne babası haberi alınca kulaklarına inanmadılar, çok şaşırdılar. Gülnihal babasının belli belirsiz istisnalar dışında hiç gülmeyen yüzünün bu kadar belirgin güldüğünü ilk defa gördü. Yarışmanın birincisi için büyük bir ödül töreni düzenlendi.

Gülnihal ödül törenine giderken; bugüne hep kadar ördüğü saçlarını açtı, yaşına ve genç kızlığına yakışır hafif bir makyaj yaptı; üzerine beyaz, çiçekli, şık bir elbise, ayağına kırmızı kısa topuklu bir ayakkabı giydi. Bugüne kadar içinde bulunduğu şişman, hantal, erkek görünümlü kız tipinden çıktı, kendisinin bile tanıyamadığı bir görünüme büründü.

Ödül törenine; devletin önemli isimleri, Gülnihal’in okuldan öğretmenleri, arkadaşları, ailesi ve daha birçok insan katıldı. Gülnihal’e ödülü takdim edilirken bugüne kadar yüzüne bile bakmayan, onu daima dışlayan arkadaşları, topal olduğu için kendisinden utanan onu yanında bile gezdirmeye tahammülü olmayan babası, evde durmaktan insan içine çıkmaya hasret kalan anacığı şimdi karşısında olanca güçleriyle kendisini alkışlamaktadır. Gülnihal gördüğü bu sahne karşısında kendine olan güvenini kazanır. Yaşadığı onca bunalımın, içine kapanmışlığın ne kadar da anlamsız olduğunu anlar. Asıl engelin bedenlerde değil, hastalıklı ruhlarda düşünür. Ödülünü aldıktan sonra kendisine duyguları sorulduğunda söylediği tek cümle olmuştur.

“Hayatta gerçekten kendimizi sevdiğimiz, güzel şeyler yaptığımız ve bir şeyleri başarabildiğimiz sürece varız”

